

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce: **Zemědělské družstvo Libčany**, se sídlem Libčany 230, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Horní náměstí 103/2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 23. října 2009, č.j. 2009/54669-424, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 23. října 2009, č.j. 2009/54669-424, se zrušuje a věc se vrací Státnímu úřadu inspekce práce k dalšímu řízení.**
- II. **Státní úřad inspekce práce je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9.600 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozhodnutí do rukou zástupce žalobce.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23.10.2009, č.j. 2009/54669-424, Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce v Hradci Králové (dále jen „úřad práce“) ze dne 1.6.2009,

č.j. 33789/2009/34/KaP/Šp, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 20.000 Kč za správní delikt dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti v platném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a rozhodnutí úřadu práce potvrdil.

V jeho odůvodnění uvedl, že Celní úřad v Hradci Králové provedl dne 10.9.2008 kontrolu na pracovišti žalobce. Z obsahu sepsaného protokolu vyplývá, že žalobce zaměstnával v sadech na kat. území Libčany při sběru ovoce vietnamské státní příslušníky, kterými byli paní L. T. K., nar. 14.7.1971, a pan N. A. T., nar. 19.11.1987, a to bez povolení k zaměstnávání od místně příslušného úřadu práce a bez pracovní smlouvy.

K jednotlivým odvolacím námitkám uvedl, že úřad práce jako správní orgán prvního stupně vycházel z podkladů, které obdržel od celního úřadu, konkrétně ze záznamu z kontroly ze dne 10.9.2008, č.j. 9411/08-066100-031, dalšího protokolu téhož úřadu o kontrole na úseku zaměstnávání cizinců, vyhotoveného dne 22.10.2008 pod č.j. 9412/08-066100-031 a stanoviska žalobce k této kontrole. Z citovaných protokolů dle žalovaného jednoznačně vyplynulo, že uvedení cizinci vykonávali pro žalobce nelegální práci, jak ji vymezuje § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, tedy bez vydaného povolení k zaměstnání, a proto v rozporu s ust. § 89 téhož zákona. Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že jmenovaným cizincům přiděloval práci až dne 11.9.2009, tedy až poté, kdy získali povolení od příslušného úřadu práce. Z protokolu sepsaného celním úřadem dle žalovaného jednoznačně vyplynulo, že cizinci byli přistiženi při výkonu nelegální práce. Žalobce přes poučení nepodal proti obsahu zápisu z kontroly námitky ve stanovené lhůtě 5 dnů. Žalovaný zmínil judikaturu z níž vyplývá, že správní orgán vychází z protokolu tím spíše, pokud proti němu nebyly podány námitky. To však neznamená, že je vyloučeno, aby v rámci řízení byly namítány nové skutečnosti a navrhovány důkazy o nich. Ty musí být provedeny, pokud to přispěje ke zjištění skutečného stavu věci. Žalovaný poukázal na obsah uvedeného protokolu, jehož správnost potvrdil ředitel žalobce pan M. V.. To vedlo žalovaného k odmítnutí námitky žalobce, že podpis jeho zástupce na protokolu stvrzuje pouze převzetí jeho kopie.

Žalovaný dále poukázal na ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu v platném znění (dále jen „správní řád“), z něhož vyplývá, že správní orgán, s ohledem na okolnosti daného případu sám zváží, jaké důkazy je třeba ke zjištění stavu věci. Usoudil, že při vydání napadeného rozhodnutí nedošlo k žádnému pochybení. Svědecké výpovědi, jak byly v odvolání navrhovány, nebyly provedeny, neboť z dalších podkladů je nepochybné, že žalobce předmětný delikt spáchal. Správní orgán nemá povinnost navržené důkazy provést, mají-li tak být prokazovány skutečnosti pro skutkový stav a právní základ rozhodnutí zjevně nepotřebné nebo nadbytečné.

Na další námitku žalobce, která poukázala na to, že protokoly, z nichž úřad práce vycházel, byly vyhotoveny celním úřadem, žalovaný reagoval odkazem na

ust. § 51 odst. 1 správního řádu, podle kterého k provedení důkazu lze využít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Žalovaný dále citoval ust. § 68 odst. 3 správního řádu a konstatoval, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ním a z jeho odůvodnění je zřejmé, které ustanovení zákona bylo zaměstnavatelem porušeno, jaká mu byla uložena sankce a z jakých konkrétních podkladů prvoinstanční správní orgán při uložení pokuty vycházel. Rozhodnutí označil jako dostatečně jasné, určité a srozumitelné, které vychází z pečlivě zjištěného skutkového stavu. Čestná prohlášení cizinců předložená žalobcem žalovaný neakceptoval, neboť jsou v rozporu s výše uvedenými kontrolními zjištěními a lze je pokládat za účelová.

Žalovaný dále odkázal na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že se trestnost posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdější zákon se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. V souladu s tímto článkem byl správní delikt posuzován podle zákona o zaměstnanosti účinném v době jeho spáchání, tj. do 31.12.2008. Právní úprava účinná od 1.1.2009 tento delikt zachovává ale zpřísňuje sankci za jeho spáchání, proto žalovaný aplikoval právní úpravu účinnou do 31.12.2008. Ta stanovila horní hranici pokuty 2.000.000 Kč, od 1.1.2009 se sankce zvýšila na 5.000.000 Kč. Vzal v úvahu i ust. § 141 odst. 2 cit. zákona, delikt označil za závažný, neboť umožnění výkonu nelegální práce značně snižuje právní ochranu osob, jímž je taková práce umožněna. Tyto osoby se ve vztahu k zaměstnavateli dostávají do velmi nejistého postavení. K tomu je nutné přihlédnout jako k negativnímu aspektu. Správní orgán hodnotil při stanovení výše pokuty také počet osob, kterým byl nelegální výkon práce umožněn. Vzhledem k těmto skutečnostem označil žalovaný pokutu ve výši 20.000 Kč jako pokutu na samé spodní hranici zákonné sazby. Ta je schopná plnit jak preventivní funkci, tak i funkci represivní.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí úřadu práce. Napadenému rozhodnutí vytýkal především nepřezkoumatelnost, neboť v něm žalovaný neuvedl jaké konkrétní skutečnosti odůvodňují závěr o účelovosti čestných prohlášení cizinců, která předložil, a poukázal na ust. § 68 odst. 3 správního řádu, z něhož vyplývá povinnost správního orgánu vypořádat se se všemi navrženými důkazy. Tato náležitost rozhodnutí dle žalobce v prvoinstančním rozhodnutí i v rozhodnutí žalovaného absentuje. Rozhodnutí se nevypořádala ani s předloženými čestnými prohlášeními osob, které měl žalobce dle žalovaného nelegálně zaměstnávat. Žalovaný pouze konstatoval jejich rozpor s obsahem dalších listin, neuvedl však, z jakého důvodu je má za účelová a z jakých konkrétních skutečností k takovému názoru dospěl.

Dále žalobce tvrdil, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami, které uplatnil ve svém odvolání, zejména nereagoval na námitku týkající se kontrolního

protokolu ze dne 22.10.2008, kterému vytýkal, že neobsahuje žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné dovodit jeho zavinění.

Žalobce onačil rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné také proto, že se nevypořádal s důkazními návrhy předloženými v odvolacím řízení, zejména nevyslechl osoby, které byly přímými svědky a mohly vypovídat o tom, z jakého důvodu byli uvedeni cizinci v sadu, co tam dělali a zda jim k tomu dal někdo pokyn nebo souhlas. Tím mu upřel právo na dokazování. V této souvislosti citoval ust. § 52 správního řádu. Zastal jednoznačný názor, že právě výsledky svědků by mohly věc náležitě ozřejmit, těmto návrhům však žalovaný odepřel patřičnou důležitost.

Žalobce rovněž namítal, že předmětný delikt vůbec nespáchal. Zmiňovaným cizincům do 11.9.2008 nedal k práci žádný pokyn a ani nevěděl, že se v sadu nacházejí. V záznamu z kontroly ze dne 10.9.2008 je uvedeno, že zmínění cizinci pracují na základě smlouvy o zajištění personálních služeb ze dne 9.8.2001 se společností TOBO, spol. s r.o. Ani to však neznamená, že žalobce věděl, kdo se konkrétně na pracovišti nachází a kdo vykonává práci. Pokud žalobce záznam z kontroly podepsal, stvrdil jen to, že jde o obchodní vztah se společností TOBO, spol. s r.o., ale nevyjadřoval se k tomu, od kdy u něho který zaměstnanec pracoval. Znovu zdůraznil, že uvedené osoby jsou zaměstnanci společnosti TOBO, spol. s r.o., tedy nemohlo dojít k tomu, že by těmto osobám umožnil výkon nelegální práce, když je neznal a sám s nimi nekomunikoval. Skutková podstata správního deliktu ve smyslu ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tak vůbec nebyla naplněna, když nebylo prokázáno, že jednání žalobce spočívá ve vědomém přidělování práce těmto osobám. Prvoinstanční orgán tak dle žalobce nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Vycházel především z kontrolního protokolu vydaného Celním úřadem v Hradci Králové, a nedostatečně zohlednil návrhy žalobce na doplnění řízení a sám neprovedl relevantní důkazy. Obě instance tak postupovaly v rozporu s obecně platnou zásadou materiální pravdy vyjádřenou v ust. § 3 správního řádu.

Žalobce také poukázal na to, že žalovaný nezjišťoval, zda vůbec výkon nelegální práce zavinil, neboť nestačí, že je objektivně prokázán následek, tedy nelegální činnost, ale je nezbytné prokázat, že žalobce jednal ve vztahu k následku nejméně nedbalostně. Mělo být zjištěno, kdo uvedené zaměstnance na pracoviště žalobce poslal, kdo jim dal pokyn k práci a zda o jejich přítomnosti žalobce věděl. V této souvislosti je vždy třeba prokázat porušení zákonem uložené povinnosti. Žalobce nebyl povinen kontrolovat, zda zaměstnanci mají povolení k zaměstnání, neboť tato podmínka byla zajištěna prohlášením společnosti TOBO, spol. s r.o. Skutečnost, že nevznesl námitky proti kontrolnímu protokolu ze dne 22.10.2008 žalovaného dle žalobce neznamená pečlivě zjistit skutečný stav věci a kvalifikovaně se vypořádat se všemi námitkami uplatněnými v průběhu správního řízení. Skutečnost, že žalobce námitky nevznesl, nevytváří nevyvratitelnou domněnku správnosti toho, co je obsaženo v protokolu.

Konečně žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu se zásadou účelnosti správního řízení. Poukázal na to, že i kdyby uvedené osoby skutečně dne 10.9.2008 pracovaly na sklizni jablek, je třeba vzít v úvahu, že již dne 11.9.2008 měly tuto činnost dovolenou. I kdyby pracovaly již dne 10.8.2008, pracovaly nelegálně jen jeden den a nijak tím nebyl zasažen zájem státu na regulaci politiky zaměstnanosti v regionech.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě znovu popsal, ve shodě s obsahem napadeného rozhodnutí, skutkový stav věci, zopakoval svoje stanovisko k odvolacím námitkám a plně se svými závěry ztotožnil. K jednotlivým žalobním námitkám pak zaujal následující stanovisko.

Především uvedl, že čestná prohlášení hodnotil jako účelová především proto, že byla ve zjevném rozporu s kontrolními zjištěními. Poukázal na judikaturu soudů, podle které správní řád nezavazuje správní orgán k provedení určitých důkazů, pouze musí dbát na to, aby provedenými důkazy byl zjištěn přesně a úplně skutkový stav věci. To se dle žalovaného v projednávané věci stalo. Žalobce navíc v průběhu řízení před úřadem práce žádné důkazy nenavrl. Učinil tak až v odvolání, kdy požadoval výslech uvedených cizinců. Žalovaný však měl za nepochybné, že zmíněný delikt byl žalobcem spáchán, když cizinci pracovali na základě pokynů žalobce již dne 10.9.2008.

K námitce žalobce, že cizinci byli pracovníky společnosti TOBO, spol. s r.o., která je žalobci na základě smlouvy zapůjčila k výkonu práce, žalovaný uvedl, že byl žalobce povinen respektovat zákony a nepřipustit, aby zaměstnal osoby bez povolení k zaměstnání.

Dále žalovaný připomněl, že u deliktu spáchaného právnickou osobou není třeba zkoumat zavinění. Žalobce zaměstnal osoby bez povolení k zaměstnání a tuto skutečnost potvrdil podpisem protokolu pan M.V., ředitel a prokurista žalobce. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že postupoval, stejně jako úřad práce, v souladu s ust. § 3 správního řádu. Úřad práce na základě reakce žalobce na zahájení správního řízení požádal Celní úřad v Hradci Králové o vyjádření. Dále poukázal na dohodu, kterou společnost TOBO, spol. s r.o., sjednala pracovní poměr s oběma cizinci na dobu od 11.9.2008 do 8.9.2009 a dále dohodu, kterou tato společnost uzavřela se žalobcem, a dle které byli oba shora jmenovaní cizinci dočasně přiděleni žalobci od 11.9.2008 do 8.9.2009. Povolení k zaměstnání jim byla vydána až od dne 11.9.2008. Z toho vyplývá, že nelegální práci umožnil zmíněným cizincům minimálně dne 10.9.2008. Ani pro takový případ zákon o zaměstnanosti dle žalovaného nepřipouští výjimku. Hodnotil proto tento delikt jako závažný, zdůraznil, že nelegální výkon práce značně snižuje právní ochranu těchto osob. Poukázal na okolnosti, které úřad práce vedly ke stanovení výše pokuty, tedy že se jednalo o dva cizince, a proto byla uložena pokuta na samé dolní hranici zákonné sazby ve výši 20.000 Kč (tedy 1% možné sankce). Taková pokuta plní zejména preventivní funkci, ale rovněž i funkci represivní.

Při jednání před soudem setrvaly obě strany na svých stanoviscích i procesních návrzích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s.") a shledal žalobu důvodnou.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 22.10.2008 pracovníci celního úřadu v Hradci Králové prap. M. Ch. a nrap. P. B. zahájili v sadech Zemědělského družstva v Libčanech kontrolu se zaměřením na ověření, zda pro kontrolovanou osobu vykonávají práci cizinci a zda ji vykonávají na základě pracovněprávních vztahů nebo jiné smlouvy a v souladu s povolením k zaměstnání, pokud je dle § 5 odst. 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti potřebné. Kromě jiného je v protokolu uvedeno, že pro žalobce pracovalo 11 osob vietnamské národnosti jako sběrači ovoce. Devět předložilo rozhodnutí Úřadu práce v Hradci Králové. Tak bylo zjištěno, že žalobce zaměstnával dva cizince bez povolení místně příslušného úřadu práce a identifikoval je jako paní L. T. K., nar. 14.7.1971, a pana N. A. T., nar. 19.11.1987. Jednání byl přítomen za žalobce jako kontrolovanou osobu pan M.V., ředitel a prokurista. Dne 10.9.2008 byl pořízen záznam z kontroly a v něm mezi vyjmenovanými jedenácti pracovníky, kteří pracovali jako sběrači ovoce, byli i paní L. T. K. a pan N. A. T.. Přítomný zástupce žalobce uvedl, že pro žalobce jmenované osoby pracovaly na základě smlouvy o zajištění personálních služeb ze dne 9.8.2008, uzavřené se společností TOBO, spol. s r.o. Zmíněná smlouva je založena ve správním spise a z dalších podkladů, zejména z pracovních smluv uzavřených společností TOBO, spol.s r.o., s uvedenými cizinci, z dohod o jejich dočasném přidělení k práci u žalobce uzavřených mezi žalobcem a zmíněnou společností a z písemných pokynů k výkonu práce udělených společností TOBO, spol. s r.o., zaměstnancům paní L. T. K. a panu N. A. T. vyplývá, že všechny dohody byly uzavřeny s platností od 11.9.2008. Od tohoto dne byla uvedeným cizincům udělena Úřadem práce v Hradci Králové povolení k zaměstnání u žalobce.

Přípisem ze dne 11.2.2009, doručeným žalobci dne 26.2.2009, zahájil úřad práce správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se měl žalobce dopustit tím, že umožnil shora uvedeným cizincům výkon nelegální práce. V něm podrobně popsal učiněná zjištění, citoval ustanovení zákona o zaměstnanosti, která měl žalobce svým jednáním porušit a poučil ho ve smyslu ust. § 14, § 15, § 33, § 36 odst. 1.2 a 3, § 38 odst. 1 a 4, § 39 a § 41 správního řádu. Žalobce se k tomuto úkonu vyjádřil písemně dne 6.3.2009 a vyslovil nesouhlas se závěry úřadu práce, že dne 10.9.2008 umožnil dvěma cizincům nelegální práci. Tvrdil, že nevěděl nic o tom, že se zmíněný den oba cizinci nalézali v sadu a pokud se tam nacházeli, bylo to bez vědomí žalobce. Sám jim práci tento den nepřidělil a neposkytl jim za ni odměnu. Zaměstnal je až od 11.9.2008.

Žalobce předložil spolu s vyjádřením k zahájení správního řízení čestná prohlášení paní L. T. K. a pana N. A. T., včetně jejich úředních překladů, v nichž zcela shodně uvedli, že u společnosti TOBO, spol. s r.o., jsou zaměstnání od 11.9.2009 jako ovocnáři a sadaři. Dne 10.9.2008 sami, bez jakýchkoliv nařízení, nebo povolení ke vstupu do sadu od této společnosti nebo žalobce, zašli za kolegy z ubytovny. Tvrdili, že v žádném případě v sadu nepracovali a nikdo jim nedal pokyn k práci. Do 11.9.2008 pro společnost TOBO, spol. s r.o., ani pro žalobkyni nevykonávali žádnou práci.

Úřad práce požádal Celní úřad v Hradci Králové o stanovisko, a ten přípisem ze dne 17.3.2009 ke sporné otázce skutečného výkonu práce označených cizinců uvedl, že „kontrolou bylo zjištěno, že v prostorách společnosti vykonávalo 11 osob vietnamské národnosti práci sběračů ovoce. Tyto osoby byly kontrolovány při výkonu své pracovní činnosti skupinami společných hlídek celního úřadu a inspektorátu cizinecké policie. Následně kontrolované osoby byly těmito hlídkami převedeny na společné místo před sadem a hromadně odešly na ubytovnu Zemědělského družstva Libčany, kde proběhlo jejich ověření totožnosti, kontrola pracovních povolení, kontrola pojištění a další úkony potřebné k provedení kontroly.“ Dále celní úřad uvedl, že o čestných prohlášeních jim není nic známo, neboť do sepsání protokolu o kontrole nebyla předložena. Celní úřad potvrdil, že všechny kontrolované osoby vykonávaly práce sběračů ovoce.

Krajský soud shora popsaný skutkový stav posoudil z pohledu uplatněných žalobních námitek a dospěl k následujícím závěrům. Jako zásadní je třeba označit námitku žalobce, že uvedení cizinci v době kontroly nevykonávali žádné práce, pouze v prostorách žalobce – tedy v sadu žalobce v Libčanech – byli navštívit svoje kolegy z ubytovny. Tato otázka zůstala dle krajského soudu nedořešena. Žalovaný, stejně jako úřad práce, staví svoje závěry na skutečnosti, že statutární zástupce žalobce do sepsaného protokolu o kontrole proti závěrům o nelegální práci uvedených osob nevznese žádné námitky. Tato skutečnost ovšem nemusí znamenat, že statutární zástupce musel vědět a také věděl, zda uvedené osoby se v areálu jeho společnosti nacházely se souhlasem jeho odpovědného pracovníka a zda jim skutečně byla práce pro žalobce přidělena. Úřad práce v reakci na předložená čestná prohlášení požádal o vyjádření Celní úřad v Hradci Králové, který kontrolu prováděl, ten však k okolnostem, z nich by bylo možné jednoznačně usoudit, zda zmínění cizinci skutečně pracovali, neuvedl nic konkrétního. V případě, kdy práci pro žalobce dne 10.9.2008 popřeli, měl úřad práce oba cizince, případně osoby odpovědné za přidělování práce a její kontrolu, ke sporným skutečnostem vyslechnout. Stejným způsobem mohl rozhodné skutečnosti ověřit i výslechem pracovníků kontrolního orgánu, případně žádostí o podrobnější popis situace na místě samém. Krajský soud dospěl k závěru, úřad práce i žalovaný svým postupem nedali žalobci prostor k prokázání svých tvrzení a rozhodli, aniž shromáždili všechny rozhodné a dostupné důkazní prostředky. Tím porušili ust. § 52 správního řádu. Tyto zjištěné vady řízení vedly krajský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí dle § 78 odst. 1s.ř.s. a vrácení věci Státnímu úřadu inspekce práce k dalšímu řízení.

Krajský soud se zabýval i dalšími námitkami žalobce, zejména jeho tvrzením, že oba cizinci byli zaměstnanci společnosti TOBO, spol. s r.o., proto jim žalobce nemohl umožnit výkon nelegální práce. Z předložených listin jednoznačně vyplývá, že oba cizinci dne 10.9.2008 neměli s citovanou společností uzavřenou žádnou smlouvu, všechny vztahy mezi ní a cizinci jsou datovány až dnem 11.9.2008. Tato námitka proto nemohla být uznána jako důvodná.

Pokud žalobce tvrdil, že uvedeným cizincům práce nepřidělil a že nejednal ve vztahu k následku ani nedbalostně, měl by konkretizovat, jak při zadávání práce postupoval, kdo byl za přidělování práce dne 10.9.2008 zodpovědný, kdo kontroloval pracovníky při jejím výkonu, případně jak bylo zajištěno, aby se do prostoru sadů nedostaly cizí osoby. Jen tak by bylo možné posoudit, zda byl žalobce, a do jaké míry, zodpovědný za to, že se v areálu družstva nacházely cizí osoby, případně tam i pracovaly, pokud se tato okolnost prokáže.

Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000 Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 2 úkony po 2.100 Kč a jeden úkon za 3.100 Kč (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a účast při jednání před soudem) a paušální náhradu hotových výdajů za tři úkony po 300 Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). To vše včetně daně z přidané hodnoty ve výši 1.640 Kč. Celkem činí úhrada nákladů řízení 11.840 Kč a tuto částku uložil krajský soud uhradit žalovanému do rukou zástupce žalobce do osmi dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 14. listopadu 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu